

Андрій Самійлович Малишко

ПОЕТ, ЛІРИК, ПЕРЕКЛАДАЧ, ЛІТЕРАТУРНИЙ
КРИТИК

Усе пам'ятаю, ніщо не
забуто,
Дитинство моє вітряною
порою...

А. Малишко

❖ Народився 2 листопада (15 листопада) 1912
р. в селищі Обухові (нині міста Київської
області) у родині чоботаря.

Андрій був найменшим серед одинадцяти дітей.

Батько
Самійло Малишко

Мати поета
Ївга Базилиха

Андрій з братом і сестрою

Народився в сім'ї шевця. Закінчив семирічку в рідному селі, вчився в медичному технікумі, а потім — на літературному факультеті Київського інституту народної освіти. 1932 закінчив Київський інститут народної освіти, учителював в Овручі. 1934—1935 служив у Червоній армії.

Андрій Малишко (сидить праворуч)
з учителями Овруцької школи. 1932р.

Після демобілізації переїхав до Харкова і працював журналістом у газеті «Комсомолец України», в «Літературній газеті» та в журналі «Молодий більшовик».

Під час Другої світової війни був військовим **КОРЕСПОНДЕНТОМ** у фронтових газетах «Красная Армия», «За честь Батьківщини», і в партизанській газеті «За Радянську Україну».

Після війни працював відповідальним редактором журналу «Дніпро» (1944—1947).

Депутат Верховної Ради УРСР 3-го та 4-го скликань.

Був членом КПРС (від 1943).

Кінематографічні роботи

Написав текст пісень до фільмів:
«Макар Нечай» (1940), «Богдан
Хмельницький» (1941), «Роки
молодії» (1942), «Щедре літо» (1950),
«Долина синіх скель» (1956),
«Лілея», «Таврія» (1959),
«Чорноморочка» (1960),
«Абітурієнтка» (1973).

Автор сценаріїв кінокартин: «Навіки
з російським народом» (1954),
«Квітуха Україна» (1961), «Ми з
України» (1962).

Йому присвячено науково-
популярну стрічку «Андрій
Малишко» (1969).

Премії та нагороди

- **1947** — Сталінська премія за збірку «Лірика» та поему «Прометей».
- **1951** — Сталінська премія за збірку «За синім морем».
- **1964** — Шевченківська премія за збірку «Далекі орбіти».
- **1969** — Державна премія СРСР за збірку «Дорога під яворами».
- Нагороджено двома орденами Леніна, іншими орденами, а також медалями.

Ювілейна монета НБУ 2003 р.

Музей-садиба Андрія Малишка розташована на околиці сучасного Обухова на вулиці Андрія Малишка.

Музей-садибу було відкрито в лютому 1991 року.

Збірки Андрія Самійловича Малишка для дітей

ПЛАТОН ПЛАТОНОВИЧ

МАЙБОРОДА

ЛАУРЕАТ ДЕРЖАВНОЇ ПРЕМІЇ ІМ. Т.ШЕВЧЕНКА (1962),
НАРОДНИЙ АРТИСТ СРСР (1979)
ВИДАТНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ РАДЯНСЬКИЙ
КОМПОЗИТОР, НАРОДНИЙ АРТИСТ УРСР (1968),
ЛАУРЕАТ ДЕРЖАВНОЇ ПРЕМІЇ ІМ. Т.ШЕВЧЕНКА (1962),
НАРОДНИЙ АРТИСТ СРСР (1979). БРАТ
КОМПОЗИТОРА ГЕОРГІЯ МАЙБОРОДИ.

«Пісня про рушник»

«Пісня про рушник» —
сповідь-спогад ліричного героя,
у якій матір дарує синові рушник, вишитий як
символ життєвої дороги. Рушник пов'язаний
із
життєвою долею ліричного героя
і з образом його матері.
Цей образ — символ чистоти
і любові, матері-берегині,
яка дала життя, формувала почуття, творила
людину.
Ліричний герой поезії
з великою теплотою згадує
свою матір.

«Вогник»

*Та де б не ходив я в далекій дорозі,
В чужім чи у ріднім краю,
Я згадую вогник у тихій тривозі
І рідну хатину свою.*

*Бо дивляться в далеч засмучені
очі,
Хоч тінь там моя промайне,
Бо світиться вогник у темнії
ночі,
Мов кличе додому мене!*

«Вогник» — це ліричний спогад про рідну хату, світло у її вікні, тополинку під вікнами, а головне — про батька й матір, оту «що на світі одна».

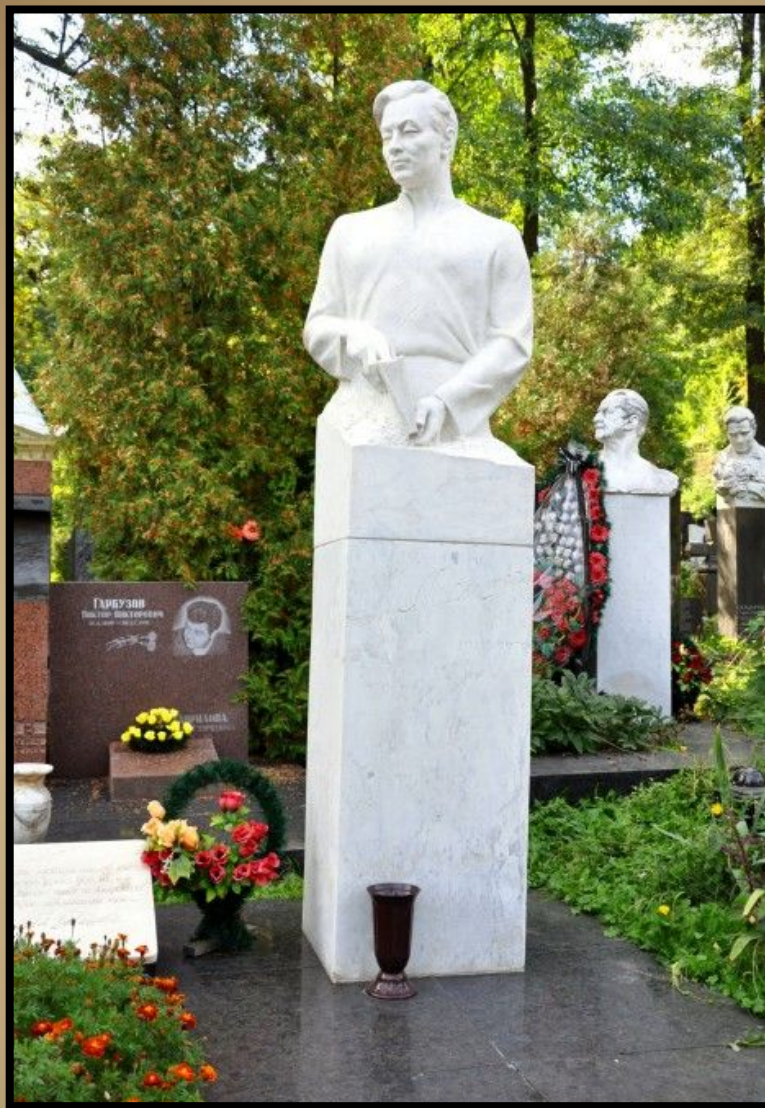
«Стежина»

(«Чому, сказати, й сам не знаю...»)

**За вісім днів до смерті,
8 лютого 1970 року, Андрій
Малишко
створив останній із віршів
«Чому, сказати, й сам не знаю».
Ним автор прощався з Україною
і всім для нього найдорожчим.**

**А музику до цього твору теж написав П.
Майборода.**

- ◆ 17 лютого 1970р. Андрія Самійловича Малишка не стало.
- ◆ Похований на Байковому кладовищі у Києві.

